



Arrest

nr. 113 087 van 30 oktober 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 2 mei 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 22 april 2013.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 8 mei 2013 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 oktober 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. WOUTERS, die *loco* advocaat R. BOLLEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 3 december 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) indient.

Op 20 september 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij deze aanvraag ongegrond verklaard wordt.

1.2. Op 20 september 2010 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.3. Op 22 april 2013 neemt de gemachtigde een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Dit is de bestreden beslissing die op 22 april 2013 ter kennis gebracht wordt.

De verzoekster dient op 22 mei 2013 tegen deze beslissing een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in. Deze vordering wordt bij arrest nr. 103 388 van 23 mei 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

1.4. Op 29 april 2013 dient de verzoekster een tweede aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in.

1.5. Op 24 mei 2013 wordt verzoekster gerepatrieerd naar Marokko.

De motieven van de bestreden beslissing luiden als volgt:

“In uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie S. G., attaché, wordt aan de genaamde E.M., H. geboren te (...), op (...) die de Marokkaanse nationaliteit heeft, het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het de grondgebieden van de volgende Staten :

Duitsland, Oostenrijk, Denemarken, Spanje, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Noorwegen, Nederland, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Zweden, Zwitserland en Tsjechië, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Het bevel om het grondgebied te verlaten gaat gepaard met een inreisverbod, dat krachtens artikel 3, eerste lid, 9° van de wet van 15 december 1980 wordt uitgevaardigd.

Krachtens artikel 7 van de wet van 15 december 1980 wordt een beslissing tot verwijdering om de volgende redenen voor een onderdaan van een derde land genomen :

- ☒ *1° wanneer zij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*
- ☒ *Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.*
- ☒ *Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.*
- ☒ *artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven*

REDEN VAN DE BESLISSING :

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het Bevel om het Grondgebied te Verlaten dat haar betekend werd op 03/11/2010.

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens met Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Liechtenstein, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slovenië, Slowakije, Spanje, Tsjechië, Zweden en Zwitserland, om de volgende reden :

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden.

Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene heeft op 03/12/2009 een regularisatieaanvraag ingediend op basis van artikel 9bis van de wet van 15/12/1980. Deze aanvraag werd ongegrond verklaard op 20/09/2010. Deze beslissing is op 03/11/2010 aan betrokkene betekend met een bevel om het grondgebied te verlaten, geldig 30 dagen.

Betrokkene is nu aangetroffen in onwettig verblijf: het is dus weinig waarschijnlijk dat zij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing

De betrokkene heeft niet binnen toegekende termijn aan de eerdere beslissingen tot verwijdering gevolg gegeven (laatste bevel betekend op 03/11/2010).

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien /haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden ; Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Marokko.

☒ *In uitvoering van artikel 74/11, §1, tweede lid, van de wet van 15 december van 1980, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:*

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;*

☒ *2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.*

REDEN VAN DE BESLISSING :

Een inreisverbod van drie (3) jaar wordt aan betrokkene opgelegd aangezien zij geen gevolg gegeven heeft aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar betekend werd op 03/11/2010. Er werd dus niet aan de terugkeerverplichting voldaan."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 24 mei 2013 werd gerepatrieerd naar haar land van herkomst, Marokko.

2.2. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid op wegens een gebrek aan belang, onder meer omdat het bevel om het grondgebied te verlaten reeds werd uitgevoerd.

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel, en geoorloofd zijn (*RvS 4 augustus 2005, nr.148.037*).

Een verzoekende partij dient aldus blijk te geven van een rechtstreeks belang op ieder ogenblik van de procedure gedurende de behandeling van het annulatieberoep tot de uitspraak daarover.

Opdat zij een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat verzoekster gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij een nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

2.3. Ter zitting stelt de raadvrouw, enerzijds, dat verzoekster alle belang had op het ogenblik van het indienen van haar beroep aangezien ze toen nog niet was gerepatrieerd en, anderzijds, zich voor het overige naar de wijsheid van de Raad te gedragen.

De Raad wijst erop dat het belang actueel dient te zijn. Dit houdt in dat het belang niet enkel dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift maar ook nog dient te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

De raadsvrouw betwist niet dat verzoekster werd gerepatrieerd. Het bevel om het grondgebied te verlaten heeft bijgevolg volledige uitvoering gekregen en is aldus uit het rechtsverkeer verdwenen.

2.4. Het belang dat verzoekster heeft om op te komen tegen een bevel om het grondgebied te verlaten gaat evenwel niet altijd verloren enkel door de tenuitvoerlegging ervan. Er mag immers geen bevel om het grondgebied te verlaten worden gegeven wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: het EVRM) (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948, RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

Het EVRM primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van onderliggende procedure de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere verdragsbepalingen. Artikel 13 van het EVRM vereist immers een intern beroep waardoor de inhoud van de grief kan worden onderzocht en waardoor passend herstel kan worden verkregen, ook al beschikken de staten over een zekere beoordelingsmarge voor wat betreft de manier waarop ze de verplichtingen nakomen die hen door deze bepaling worden opgelegd (EHRM 11 juli 2000, Jabari/Turkije, § 48; EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 291). Er anders over oordelen zou het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel uithollen (cf. RvS 13 december 2011, nr. 216.837).

De Raad stelt vast dat de verzoekster in haar verzoekschrift een schending aanvoert van artikel 8 van het EVRM. Een behandeling van het middel in zoverre deze op voornoemde grief is gesteund, dringt zich dan ook op.

2.5. Verzoekster beperkt zich tot een summier betoog waarbij ze aangeeft dat haar aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet nog hangende is.

De Raad wijst erop dat een eventuele aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet de uitvoerbaarheid van het thans aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten niet opschort (RvS 7 januari 2005, nr. 138.946; RvS 20 november 2006, nr. 164.950) of zou verhinderen dat na het indienen ervan nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven (RvS 3 juni 2004, nr. 132.036). Het eventuele indienen van een aanvraag op basis van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert bijgevolg in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen (RvS 12 januari 2007, nr. 166.626). Bovendien stelt de Raad ook vast dat de tweede regularisatieaanvraag pas op 29 april 2013 werd ingediend, en dus dateert van na de bestreden beslissing, waardoor de gemachtigde er ook geen rekening mee kon houden.

2.6. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé- en gezinsleven en luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoekster een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen gezins- en privéleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie/gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie/gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden

beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een gezinsleven, is een feitenkwestie. De Raad wijst erop dat een *de facto* relatie tussen een minderjarige en een zorgdragende volwassene, kan gelijkstaan met een gezinsleven (zie EHRM 22 april 1997, nr. 21830/93, X, Y en Z v. Verenigd Koninkrijk, par. 36-37; EHRM 12 juli 2001, nr. 25702/94, K. en T. v. Finland, par. 149-150).

2.7. De verzoekster voert aan dat ze op 10 maart 2010 huwde met de heer R.G. van Nederlandse nationaliteit, maar pas op 17 januari 2013 te horen kreeg dat het huwelijk niet rechtsgeldig is. Bovendien zou ze de noodzakelijke zorg voor haar man die aan diabetes lijdt, op zich nemen. Van haar echtgenoot kan volgens verzoekster niet verwacht worden dat hij mee verhuist naar Marokko, aangezien hij reeds lang werkt en woont in België. Bovendien zou verzoekster door de bestreden beslissing gescheiden worden van haar familie die reeds legaal in België verblijft. Verder verwijst verzoekster nog naar de ontwikkeling van een privéleven in België door haar goede integratie, en geeft ze aan dat er tekenen zijn dat ze zwanger is.

2.8. De Raad herinnert er aan dat artikel 8 van het EVRM erop gericht is om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven. Evenwel benadrukt de Raad dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is.

De raadvrouw van verzoekster betoogt tijdens de terechtzitting dat verzoekster reeds lang in België verbleef en dat er dus sprake is van een inmenging in het privé- en gezinsleven door de bestreden beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster met een visum kort verblijf in 2006 naar België is gekomen maar evenwel daarna nooit een legaal en regelmatig verblijf van meer dan drie maanden in België heeft verworven. *In casu* is dus geen sprake van een situatie waarbij een voortgezet verblijf wordt geweigerd. Er dient dus geen toetsing te gebeuren naar een eventuele "inmenging" in het privé- en gezinsleven aan de hand van artikel 8, 2^{de} lid van het EVRM

Integendeel, het betreft in dit geval een situatie van eerste toelating. Volgens het EHRM dient dan te worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen, overeenkomstig artikel 8, 1^{ste} lid van het EVRM (EHRM 28 november 1996, *Ahmut v. Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland*, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees v. Verenigd Koninkrijk*, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, worden in het kader van een billijke afweging een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken bij verwijdering naar het land van bestemming, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, *Núñez v. Noorwegen*, par. 70).

Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezins- en privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM (zie EHRM 14 februari 2012, nr. 26940/10, *Antwi e.a. v. Noorwegen*, par. 89).

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan

hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat de verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste documenten.

2.9. Waar verzoekster verwijst naar een gezinsleven met zussen, broers, schoonzussen en schoonbroers, wijst de Raad erop dat er sprake moet zijn van hechte persoonlijke banden tussen de gezinsleden. Opdat in het bijzonder een relatie tussen broers en zussen onder de bescherming van artikel 8 EVRM kan vallen, zijn er bovendien bijkomende elementen van afhankelijkheid vereist die anders zijn dan de gewone affectieve en emotionele banden (EHRM 13 februari 2001, nr. 47160/99, Ezzouhdi v. Frankrijk, par. 34).

Verzoekster toont deze bijkomende elementen van afhankelijkheid niet *in concreto* aan zodat de Raad geen gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM kan vast stellen.

2.10. Voor zover dient te worden aangenomen dat verzoekster met de heer R.G. een gezinsleven leidt in de zin van artikel 8 van het EVRM, toont zij op geen enkele wijze aan dat zij dit niet kan verderzetten in Marokko of elders. Verzoekster wijst niet op sociale, economische of culturele onoverkomelijke hinderpalen die de voortzetting van haar gezinsleven als dusdanig verhinderen of die beletten dat de heer R.G. haar begeleidt en vervoegt in het land van herkomst of elders.

Waar verzoekster aanvoert dat van haar echtgenoot niet verwacht kan worden dat hij mee verhuist naar Marokko, aangezien hij reeds lang woont en werkt in België, dient de Raad vast te stellen, zoals verzoekster zelf in haar verzoekschrift stelt, dat haar echtgenoot eerder in Nederland woonde en pas in december 2010 mee met haar naar België verhuisd is. Haar betoog als zou de echtgenoot niet een volgende maal kunnen verhuizen naar Marokko houdt dan ook geen stand, nu blijkt dat de echtgenoot slechts sinds korte tijd in België woont en werkt. Verzoekster toont niet aan dat er onoverkomelijke sociale, economische en culturele hinderpalen bestaan voor haar echtgenoot om in Marokko te wonen en te werken. Verzoekster toont dan ook niet aan dat het gezinsleven, waarbij ze de noodzakelijke zorgen voor haar echtgenoot op zich neemt, niet kan voortgezet worden in Marokko.

2.11. De bestreden beslissing leidt er niet toe dat de verzoekster voorgoed gescheiden wordt van de heer R.G. De bestreden beslissing houdt geen absoluut verbod in om op een later tijdstip, na afloop van het inreisverbod van drie jaar, het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven; de verzoekster dient evenwel te voldoen aan de door de vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (RvS 4 mei 2007, nr. 170.806).

De Raad merkt op dat artikel 74/11, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalt dat een beslissing tot verwijdering gepaard gaat met een inreisverbod van maximum drie jaar indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd. Het staat vast dat de termijn van dertig dagen die voorgeschreven was in het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 november 2010 verstreken is en dat de verzoekster aan dit bevel geen gevolg gegeven heeft. De Raad stelt echter vast dat de verzoekster in haar verzoekschrift tegen dit inreisverbod geen middelen ontwikkelt.

Voorts wenst de Raad nog op te merken dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde het inreisverbod dat deel uitmaakt van de bestreden beslissing kan opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen in toepassing van artikel 74/12 van de vreemdelingenwet.

Een tijdelijke scheiding en verwijdering leidt in beginsel niet tot een verbreking van relatie tussen de partners. Uit de verplichting om tijdelijk het grondgebied te verlaten en zich in regel te stellen met de Belgische verblijfswetgeving kan geen schending van artikel 8 van het EVRM afgeleid worden (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Daarenboven stelt de Raad vast dat door de bestreden beslissing niet wordt verhinderd dat de heer R.G. verzoekster bezoekt in het land van herkomst. De Raad wijst er verder op dat moderne communicatiemiddelen de verzoekster in staat kunnen stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met de heer R.G. en haar gezinsleven met hem verder te onderhouden.

2.12. Uit de loutere omstandigheid dat verzoekster tijdens haar illegaal verblijf in België inspanningen tot integratie heeft geleverd en een privéleven heeft ontwikkeld, kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden afgeleid omdat ook hier er geen onoverkomelijke hinderpalen worden aangetoond die de voortzetting van haar privéleven verhinderen. Evenmin volstaan 'tekenen die kunnen wijzen op een zwangerschap' om te besluiten tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat er sprake is van een disproportionaliteit tussen haar belangen enerzijds, die *in se* erin bestaan om haar voorgehouden gezins- en privéleven in België verder te zetten hoewel ze niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden, en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.13. Waar verzoekster een schending van het recht op huwen aanvoert, wat beschermd wordt door artikel 12 van het EVRM, wijst de Raad erop dat uit een e-mail van het diensthoofd van de burgerlijke stand van de stad Leuven, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat verzoekster op 24 april 2013 nog geen aangifte van huwelijk had verricht. Dit is in tegenstelling tot wat verzoekster beweert. De gemachtigde kon hiermee bij het nemen van de bestreden beslissing op 22 april 2013 dan ook geen rekening houden, evenmin kon hij aan verzoekster uitstel van vertrek verlenen met het oog op het voorgenomen huwelijk. Waar verzoekster aanvoert dat ze op 17 april 2013 "*de nodige stappen [heeft] gezet, o.a. een verklaring afgelegd bij de notaris nodig voor de aangifte van tot huwelijk*", dient de Raad vast te stellen dat het een loutere verklaring van verzoeksters ongehuwde staat betreft, waarmee verzoekster niet kan aantonen dat de gemachtigde op het moment van de bestreden beslissing op de hoogte diende te zijn van haar voorgenomen huwelijk of enig uitstel van vertrek diende te verlenen.

Aangezien uit het boven gestelde blijkt dat een schending van het EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt, dient er vervolgens te worden vastgesteld dat verzoekster, gelet op haar grieven, geen wettig belang aantoonst bij de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van het bestreden bevel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring is, gelet op het ontbreken van het wettelijk vereiste belang, niet ontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig oktober tweeduizend dertien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

M. MAES